

DE HEERE GEEFT UITKOMST.

EEN VERHAAL DOOR. E. GERDES

I.

Terwijl ik bovenstaanden titel schrijf, denk ik aan mijn schooljaren, toen ik nog als jongen op de schoolbanken zat en voor menige som zat, waarvan ik de uitkomst maar niet goed kon krijgen. Ik had een gruwelijken hekel aan rekenen, en als de lijst der werkzaamheden in school het uur aanwees, dat er gerekend moest worden, was ik veel liever thuis gebleven of naar de duinen gegaan, om bramen te zoeken en kapellen na te jagen. Maar het hielp mij niet of ik dit al liever deed: ik moest naar school en sommen maken. Zelden kwam een som bij mij uit, en 't spreekt van zelf dat ik de schuld daarvan gaf aan den meester, die ze zoo moeilijk maakte. Ik kon maar niet gelooven, dat de schuld bij mij lag, omdat ik niet goed de regels volgde, er met mijn ziel niet bij was en den rechten weg niet insloeg. Ik dwaalde altijd met mijn gedachten af, en in plaats van goed te letten op vermenigvuldiging of aftrekking, dacht ik aan mijn priktol, mijn vieger of knikkers, zoodat het dan ook dikwijls gebeurde, dat ik fout rekende en in plaats van 4 maal 5 is 20, schreef 22, precies het getal knikkers, waarmede ik in mijn zak rammelde. Het gevolg daarvan was, dat mijn som niet uitkwam en ik school moest blijven tot zoolang ik de uitkomst had. Dat waren dan zeer pijnlijke uren, want gewoonlijk moest ik schoolblijven, juist wanneer ik met dezen of genen schooljongen had afgesproken haasje-over te spelen, of dat ik met een paar anderen naar Scheveningen zou wandelen. Ik was alsdan in nood, en in plaats van mijn verstand te spitsen en de som nog eens goed onderhanden te nemen, begon ik te huilen, hetgeen natuurlijk niet hielp. Door de tranen heen keek ik dan weer de cijfers aan en vaak gebeurde het dat ik alsdan eensklaps mijn fout zag, die ik dan spoedig verbeterde en — dan kwam de som goed uit. Dat was dan een heerlijke uitkomst. Ik veegde dadelijk mijn tranen af, zette 't gelukkigste gezicht, dat een jongen kan maken, liet de som zien aan den meester en — wip! vloog ik naar huis.

In later leven heb ik meer met andere dingen dan sommen maken, moeten tobben. Het menschelijk leven is zoo rijk aan tegenspoed, als wolken bij het opkomend morgenlicht, en verdriet, moeite, zware zorgen en teleurstellingen wisselen elkaar af als de golfjes eener rivier. Jakob, de aartsvader, wist het dan ook wel, toen hij zei: „weinig en kwaad zijn de dagen der jaren mijns levens geweest,” en Mozes, de man Gods, moest bekennen, dat het uitnemendste van onze levensjaren is moeite en verdriet. Maar zoowel Jakob als Mozes zullen wel erkend hebben, dat de schuld daarvan meest bij hen

zelf lag. Jakob zal wel in zijn eenzame uren, onderwijl zijn zonen in 't veld waren, en hij alleen aan den ingang zijner tent zat, somber voor zich heen gestaard hebben, toen al de gebeurtenissen van zijn leven, als een beweegbaar panorama voorbij zijn geest gingen. Waarschijnlijk zal hij dan wel een oogenblik het hoofd op de borst hebben laten hangen en gezegd: „'t is vanwege mijn zonde.” Maar op die belijdenis volgde dan ook een heerlijke uitkomst, toen hij mocht uitroepen: „Op Uw zaligheid wacht ik, o Heere!”

Deze en dergelijke gedachten hielden mij bezig, toen ik mij voornam u de geschiedenis te vertellen van Siri, een geschiedenis, die mij altijd diep getroffen heeft, daar zij niet slechts spreekt van de wonderbare goedertierenheid Gods in de leiding der menschenkinderen, maar ook hoe Hij uitkomst geeft daar waar belijdenis van schuld is en het voornemen bestaat den rechten weg te bewandelen.

Mevrouw Ida Bergers zat in haar huiskamer en hield zich bezig met eenig naaiwerk. Maar daarmede niet alleen. Er lag ook een boek op tafel, een romannetje, dat haar wel scheen te boeien, althans zij bleef nu en dan midden in een zoom steken en las eenige bladzijden. Nu kan men wel praten en breien, maar lezen en naaien tegelijk gaat niet. Doet men het toch, dan kan men er van verzekerd zijn, dat 't naaiwerk slecht uitvalt en het gelezene weinig indruk op ons maakt.

In de huiskamer stond op den schoorsteenmantel een pendule, die juist drie uur sloeg. Mevrouw hoorde die slagen niet, daar zij zich hoe langer hoe meer in haar lectuur verdiepte. Geen wonder ook! De beide gelieven, die er in voorkwamen, stonden op het punt elkander het jawoord te geven, en mevrouw Bergers hield dol veel van geschiedenissen, waarin de liefde een hoofdrol speelt. Maar die beide gelieven hadden elkander nog niet. Er kwamen donkere wolken en belletselen, en nu was mevrouw Bergers zoo brandend nieuwsgierig naar den afloop, dat zij het naaiwerk geheel liet rusten en niet hoorde wat er om haar heen gebeurde.

Nog een paar bladzijden, — dan zou zij wellicht weten hoe het afgelopen was.

In dit oogenblik kwam de meid binnen.

„Mevrouw”, zeide Daatje op beleefden toon, „denkt u er wel aan, dat het al drie uur geslagen heeft en de oude mevrouw haar drankje moet innemen?”

Mevrouw Bergers keek een weinig knorrig op, hield den vinger bij 't laatste woord, dat zij gelezen had, en zei op eenigszins gemijkligen toon:

„Ik kan niet naar boven gaan. 't Is zoo lastig elk uur van den stoel op te staan en voor 't innemen te zorgen. De

dokter had best een drankje kunnen geven, om bijvoorbeeld vier maal daags in te nemen. . . .”

„Wil ik dan maar naar de oude mevrouw gaan?” viel Daatje vragend in de rede, „en mevrouw met het drankje helpen? Dan kan ik meteen de kussens wat opschudden!”

„Ja”, antwoordde mevrouw, wier geelaat ophelderde, „doe dat maar en zeg aan mijn moeder, dat ik straks eens zal komen kijken hoe het haar gaat.”

Daatje spoedde zich naar de oude mevrouw, gaf haar een lepel in van 't drankje, schudde de kussens wat op en vroeg hoe 't haar ging.

„Zwakjes — zwakjes,” antwoordde mevrouw's moeder, die reeds diep in de zeventig was en nu en dan door rheumatische pijnen gekweld werd. „Komt mijn dochter niet boven?”

„Mevrouw zal strakjes komen,” antwoordde Daatje. . . . „Is er nog iets van mevrouw's dienst?”

„Ja, Daatje; op tafel ligt Jakob Cats met mijn bril er boven op. Geef mij die, en trek 't gordijn wat op. Als straks de pijn wat bedaard is, zal ik wat lezen. Ik verveel mij zoo alleen te zijn.”

Daatje deed wat haar gelast was en ging daarna weer naar beneden aan haar werk.

Onderwijl las mevrouw Bergers door. De twee gelieven waren nog niet verder gekomen. Eenige zwarigheden waren reeds overwonnen, maar nu kwam er weer een nieuwe, die bijna onoverkomelijk scheen. Mevrouw las dus door, maar toch hinderde haar iets. 't Was alsof er tusschen de regels door woorden stonden als deze: hoe weinig ware liefde betoont gij toch aan uw moeder, die u toen gij klein waart, zoo teeder verzorgd heeft; die menigen nacht bij uw wiegie waakte en die 't nooit te veel was iets tot uw welzijn te doen. Zou God dat kunnen goedkeuren? Het is den Heere welgevallig, dat kinderen hun ouders hartelijk liefhebben en als zij oud of zwak zijn voor hen zorgen. . . .

Mevrouw Bergers had wel eens meer godsdienstige invallen, maar ze vielen niet diep genoeg. Ze drongen niet door tot het hart. Ze bewerkten geen aanmerkelijke verbetering.

Mevrouw las door.

Er werd aan de huisdeur gescheld.

Dadelijk sloot nu mevrouw haar boek, schoof een la van haar naaitafeltje open en lei daarin het boek. Haar man kwam op dit uur wel eens van 't kantoor of de beurs aanloopen, en zij wist, dat hij niet gaarne zag, dat zij zich met het lezen van een roman bezig hield. Er was nog meer, dat hem in haar hinderde. Zij was een weinig aithuizig en vooral 's avonds ging zij gaarne een bevriende familie bezoeken, hield ook veel van een mooi concert, was ook niet afkeerig van den schouwborg of gezelschap. Ongelukkig voor

haar, meende ze, hield haar man niets van deze dingen. Hij was godsdienstig opgevoed en had van zijn jeugd af weinig aantrekkelijks gevonden in vermaken, die klinklaar wereldsch waren. 't Liefst zat hij 's avonds stil bij zijn vrouw of haar moeder, of — als 't geschikt kon worden, ging hij met haar wandelen, liever dan gezelschappen te bezoeken en te ontvangen, waarin niets besproken werd dan de nieuwtjes van den dag en de vermaken der stad.

Mevrouw had haar zoom weer tusschen de vingers en meende haar man te zien binnenkomen.

Maar 't was Daatje.

II.

„Mevrouw,” zei Daatje, „daar is een soort van juffrouw, die u graag wou spreken.”

„Een soort van juffrouw?” vroeg mevrouw verwonderd, daar Daatje op dat woord had gedrukt. „Wat bedoel je daarmee?”

„Dat weet ik zelf niet,” antwoordde Daatje glimlachend. „'t Is geen echte juffrouw, geen dame en ook geen dienstbode. Ze schijnt van buiten te zijn, 't geen men aan haar kleeding zien en aan haar spraak hooren kan. Ze is zeer eenvoudig gekleed en spreekt zoowat moffrikaansch.”

„Maar wat wil ze?” vroeg mevrouw, die weer naar de la keek, waarin het boek lag, terwijl het haar speet, dat men haar bij 't lezen gestoord had. „Heeft zij het je niet gezegd, wat ze wou?”

„Zoo half en half mevrouw,” antwoordde Daatje. „Ze zei mij, dat ze een anabevelingsbrief had van Ds. X. en dat ze gaarne wat naaiwerk had.... Maar ik heb haar niet goed verstaan. Ze is een vreemdelinge. Ik zei haar wel, dat ik dacht, dat mevrouw geen naaister noodig had, maar ze verzocht mij toch u te vragen. Wat moet ik haar antwoorden, of wil ik haar binnen laten komen?”

„Och neen, Daatje,” antwoordde mevrouw. „Laat haar niet in de kamer en zie haar met een zacht lijntje uit het huis te krijgen. Ik heb nu geen tijd om haar te woord te staan.”

Daatje ging heen. Mevrouw schoof de lade weer open en greep naar het boek, terwijl zij tevens luisterde of zij iets kon vernemen van 't geen die soort van juffrouw te zeggen had. Maar zij hoorde niets, en kort daarop werd de huisdeur gesloten.

Mevrouw boog zich over de leuning van haar stoel heen, rekte haar hals uit en kon toen die soort van juffrouw de stoep zien afgaan. Wat had die zoekster een lief gelaat! En welke diepzinnige blauwe oogen!

„'t Zal zeker iemand zijn, die met tegenspoed heeft te worstelen,” fluisterde mevrouw bij zichzelf. „Dat kan ik wel aan haar magere wangen zien. 't Spijt me, dat ik haar niet even gesproken heb. Wie weet, welk een belangstellende historie van haar leven zij mij had kunnen vertellen. Een aparte roman en wel van een meisje, dat hoogstens twintig of een-en-twintig jaren telt.... Maar misschien komt ze nog terug.”

Mevrouw begon weer te lezen.

En wederom was het alsof zij iets tusschen de regels las, of liever, 't was haar alsof iemand haar toefluisterde: ontferm u over de noodlijdende, die om

arbeid vraagt. Wijs den vreemdeling niet af en denk aan 't Woord van Hem, Die zei: Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet geherbergd.

't Speet haar, dat zij die juffrouw niet even gesproken had. Wie weet of zij haar niet met een kleinigheid had kunnen verblijden. 't Is waar, zij had wel direct geen naaister noodig, vooral daar zij kinderloos was, maar toch, als zij wilde, had zij wel eenig naaiwerk kunnen opzoeken.... en nu viel het haar in, haar mans overhemden hadden dringend noodig eens goed nagezien te worden en daar lag nog een stuk goed, dat zij voor een ochtend-japon gekocht had. Zij had die zelf willen maken, maar die roman had er haar van teruggedhouden. En dan, zij zou over eenige maanden moeder worden en de kinderman was nog niet geheel gereed. Er viel nog veel te naaien.... Kortom, 't speet haar, dat zij die juffrouw had laten gaan. Kon zij ze maar terugroepen!

Zij stond op en keek eens over de gordijntjes op straat, of zij die vreemdelinge niet zag. Juist kwam haar man de stoep op. Nu vloog zij weer naar de tafel en berde haar roman op.

Mijnheer Bergers trad binnen. 't Was iemand van een aangenaam uiterlijk en wiens trekken een goedmoedigen aard te kennen gaven.

Hij scheen haast te hebben, 't geen hem nog al dikwijls overkwam en voortsproot uit zijn iet of wat driftig gestel.

„Ida,” zei hij, na zijn vrouw haastig omhelsd te hebben, ik kom even van de beurs gevlogen, om u de blijde tijding te brengen, dat het er door is en de heer Wieverse mijn compagnon zal worden. Hoe vindt ge dat?”

Mevrouw's gelaat gaf hem terstond te kennen, dat zij het als een welkome tijding beschouwde. Immers, haar man had haar wel eens toegefluisterd, dat zijn zaak uitbreiding van kapitaal behoefde, daar hij soms in het nauw kwam, doordat hem dikwijls 't een en ander opgedragen werd, dat hij niet ten uitvoer kon brengen wegens gebrek aan fondsen.

„Ik vind het uitnemend,” gaf zij ten antwoord. „Gij krijgt nu de handen wat ruimer en ik....”

„Ik weet al wat gij zeggen wilt, Ida,” viel hij haar in de rede. „Gij meent, als zich mijn zaken uitbreiden en ik met wat meer kapitaal kan werken, gij dan ook meer overeenkomstig uw neiging kunt leven, het diensteponeel vergrooten en gij meer van het leven en de vermaken genieten kunt. Nu, daar is ook wel wat van aan, maar gij weet, Ida, ik ga in dat opzicht niet met u mee. Ik houd minder van uitgaan en gezelschappen dan gij en dweep niets met concerten en andere publieke vermakelijkheden.”

„Dat zijt gij ook van huis uit niet gewoon,” zei zijn vrouw, niet op verwijtenden, integendeel, op kalmen toon, om hem niet driftig te maken.

„Dat stem ik toe,” hernam hij bedaard, „maar toch, al waren mijn ouders er niet voor, ik zou er toch weinig lust in gehad hebben, te meer daar het niet strookt met een christelijk leven en wij verplicht zijn hoogere dingen na te jagen, — doch,” liet hij er glimlachend op volgen, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg en haar teeder aanzag, „gij zult over eenige maanden wel andere dingen te bedenken hebben, dan

gezelschappen en concerten te bezoeken. Wanneer God ons oudervreugde schenkt, komt er zooveel voor u te doen, dat gij met uw tijd geen raad zult weten.... Ik weet wel, gij legt alles kalmpjes aan en hebt een bedaarder natuur dan ik, maar toch, ik geloof, dat als uw zuigeling maar eerst op uw schoot ligt te spartelen en gij hem in de blauwe oogjes ziet, gij dan wel wat vuriger zult zijn.... Doch laat ik daarvan afstappen. Dat ligt nog in de toekomst. Voorloopig zijn mijn zaken nummer één. 't Zal een heele verandering geven op ons kantoor en in de eerste dagen drukte. Ik moet morgen met mijn aanstaanden compagnon naar den notaris; om onze overeenkomst te doen bekrachtigen. Al de boeken moeten nog nagezien worden enz. enz., dus gij begrijpt, lieve, dat er wat te doen valt. Ik ga nu even naar 't kantoor terug, en van avond komt Wieverse hier. Dat vindt ge zeker goed?”

Mevrouw had er niets tegen. Zij kende den nieuwen compagnon eenigszins en wist, dat hij iemand was van goeden huize, wel wat vreemd in zijn manieren, soms wel wat te veel uitgelaten, maar hij was nog jong, en als hij met ernst zijn zaken waarnam, zou er het al te dartele wel afgaan, vooral onder de leiding van haar man, die niet veel van luidruchtigheid hield.

De heer Bergers wilde heengaan, toen hem nog iets inviel.

„Apropos Ida,” zei hij, „ik sprak onderweg Ds. X., die mij zeide, dat hij een Zweedsch meisje naar u toegezonden had, met een aanbeveling van hem. Het meisje zoekt werk, en hij heeft er sterk op aangedrongen u te verzoeken haar eenige hulp te verschaffen. Zult ge er aan denken? Gij weet, ik ben bij Ds. X. aan genomen, houd veel van hem, en zou hem gaarne genoeg doen.... Ze is immers nog niet hier geweest?”

Deze vraag werd den heer Bergers ontlokt, daar hij iets op 't gelaat zijner vrouw meende te lezen, 't welk hem zei, dat hij een weinig te laat kwam. Mevrouw deelde hem nu mede, dat het bedoelde meisje of die vreemde juffrouw er daar strakjes reeds geweest was, maar dat zij het juist nog al druk had, en haar dus niet kon te woord staan.

„Dat spijt mij,” zei de heer Bergers. „Maar dat is niets,” liet hij er haastig op volgen, „ik loop even bij Ds. X. aan en zal hem zeggen, dat hij haar nog maar eens moet sturen. Gij hebt immers wel wat voor haar te doen?”

„Och ja,” antwoordde mevrouw, „als men wat zoekt, vindt men allicht iets. Het heeft mij ook gespeten, dat ik haar heb weggestuurd.... maar zij zal wel terugkomen en dan zal ik haar werk geven.”

„Goed,” zei de heer Bergers. „Ik ga nu heen. Doch loop nog gauw naar boven, om te zien hoe moeder het maakt. Tot straks!”

Een kwartier later zat mevrouw Bergers weer alleen. Eerst had zij een weinig nagedacht over 't geen haar man had gezegd, somde reeds 't een en ander op van 't geen zij te doen kon geven als dat vreemde meisje kwam, en wilde juist weer de lade openen, om haar roman te krijgen, toen zij aan de overzijde der straat de aangewezen persoon zag.

Wordt vervolgd.

DE HEERE GEEFT UITKOMST.

EEN VERHAAL DOOR E. GERDES

(Vervolg van bldz. 209).

En tegen haar gewoonte in stond zij haastig op en tikte tegen de ruiten. 't Volgend oogenblik had zij er reeds spijt van, niet dat zij niet gaarne een dienst wilde bewijzen, maar zij had liever gezien, dat de vreemdelinge uit zichzelf gekomen was.

Doch, 't was geschied; het meisje had het tikken tegen de ruit gehoord en stond het volgende oogenblik op de stoep.

Mevrouw Bergers begreep nog niet, dat wij soms iets doen moeten, daar 't ons van God als ingegeven wordt.

III.

Het Zweedsche meisje trad binnen, en Daatje had wel eenigszins gelijk gehad, toen zij haar een soort van juffrouw noemde. Haar kleeding was inderdaad vreemdsoortig. Een breede, witte kraag omsloot haar hals en hing slapjes over haar jurk, die in 't geheel niet zwierig was. Een eenvoudig stroo-hoedje dekte haar hoofd en langs de slapen golfde het van nature krullend haar, dat achter de ooren weggestreken was. Een effen doek was om haar schouders geslagen en geen enkel goud of zilver voorwerp sierde oor of borst. Haar gelaat was regelmatig, zelfs schoon, en hoewel haar wangen een weinig bleek en mager waren, zoo lag er toch, evenmin als om haar mond, een enkele plooi in, die van ontevredenheid getuigde.

„Gij woudt mij spreken,” begon mevrouw op vriendelijken toon, waartoe zij wel verplicht was, daar zij de vreemdelinge binnen genoodigd had.

„Ja mevrouw,” was het bescheiden antwoord. „Zoo u weet ben ik een uur-tje geleden reeds hier geweest, maar toen kon u mij niet ontvangen. Ik dank u zeer, dat u daartoe thans bereid is.”

Zij sprak deze woorden uit in een taal, die ik onmogelijk weer kan geven. 't Was Zweedsch, Duitsch, Hollandsch, alles door elkander, maar toch wel verstaanbaar, vooral voor een beschaafde vrouw, die een weinig taalkennis bezat.

„Neem plaats,” hernam mevrouw, „en zeg mij het doel uwer komst. Hoe is uw naam?”

„Siri, mevrouw; Siri Dasse.”

„En waar zijt gij vandaan?”

„Uit Zweden, mevrouw, uit Gefle, een stad boven Stockholm.”

„Dat is van hier een heel eind,” zei mevrouw glimlachend. „Men zou haast vragen: hoe hebt gij er toe kunnen besluiten, om uw vaderland te verlaten en hier te komen, in een u vreemd land, welks taal gij niet machtig zijt?”

„Ik had het ook nooit gedacht herwaarts te komen,” zei Siri, terwijl er om haar mond heen een droeve trek kwam. „Maar God heeft het anders gewild.”

„Wat noodzaakt u dan hier te komen?” vroeg mevrouw.

„Vergun mij mevrouw,” antwoordde Siri, „dat ik u iets van mijn levensgeschiedenis vertel; dan wordt uw vraag opgehelderd. Mijn ouders woonden te Gefle, waar mijn vader een houthandel had. Ik heb mijn vader bijna niet gekend, daar ik pas drie jaren oud was, toen hij stierf, en mijn eenigste broer, die twee jaar jonger is dan ik, evenmin. Maar moeder, die stierf, toen ik acht jaren oud was, heeft mij dikwijls verteld, dat vader niet bestand was tegen de tegenspoeden des levens. Zijn handel wilde niet vlotten, en daarover werd hij zoo verdrietig, dat hij de tering kreeg en stierf. Na zijn dood liep alles in de war. Moeder werd van alle kanten bedrogen. De schuldeischers legden op alles beslag en — wij werden arm.”

Siri moest hier een oogenblik ophouden. 't Was haar moeilijk gevallen dit te bekennen, doch nu zij hierover heen was, vervolgde zij:

„Ik heb u dit in oprechtheid medegedeeld, hoewel 't slechts een gewone geschiedenis is, zooals zij dagelijks onder de menschenkinderen voorvalt. Het valt mij evenwel hard, dit telkens te moeten mededeelen, maar,” — en hierbij helderde haar gelaat op, — „ik denk daar bij: wanneer ik voor God niet behoef te blozen met de belijdenis, dat ik een zondares ben, behoef ik mij ook voor de menschen niet te schamen met te erkennen, dat ik arm ben. . . .

Doch ik zal verder vertellen. Toen ik acht jaar was, stierf moeder, en mijn broer Adolf en ik kwamen toen bij een tante, die onderwijzeres was op een dorp, en 't zelf niet breed had. Tante was zeer welwillend, en veel hebben wij van haar geleerd, 't geen mij nu zeer te pas komt. Haar man echter hield niets van ons en liet dit gedurig blijken. Spaar mij echter de mededeelingen van al het leed, dat mijn broeder en ik van hem te verduren hadden. Ik wil er ook niet al te zeer over klagen, daar wij toch veel goeds van hem genoten, al bestond dit dan ook slechts behalve uit het onderwijs in school, nog in het brood en de kleeding, die hij ons, wel niet van harte, maar dan toch gaf. Hij was niet door een burgerlijke wet verplicht ons in huis te houden, en had ons even goed op straat kunnen zetten. Dat hij dit niet deed, lag niet aan hem, maar aan God, Die dit verhinderde, hoewel hij er ons telkens mee bedreigde.”

„Waart gij beiden dan ook wel eens lastig?” waagde mevrouw te vragen.

„Dat is wel mogelijk, mevrouw,” was het zachte antwoord. „Wij zullen, als kinderen, ook wel onze luimen en onhebbelijkheden gehad hebben, maar zoover ik mij herinneren kan, deden wij nooit iets, om hem met opzet boos te maken. Wij waren stil van aard. Het leed, dat wij te verduren hadden,

het gemis onzer ouders, maakte ons gedwee en lijdzaam. Wij kenden geen grooter genot, dan altijd te zamen te zijn, in den tuin met elkander spelen of in een hoekje van de kamer gehurkt naast elkaar te zitten. Dan kon ik mijn broer fluisterend vertellen, alles wat ik van onze lieve moeder wist, en als er dan tranen in zijn oogen kwamen, wischte ik die af met mijn schort en wees hem naar boven, waar de wolken langs de blauwe lucht trokken, of de sterren ons schenen toe te roepen, dat er een Vader is, Die voor de weezen zorgt. Mijn broer was stiller en zachter van aard dan ik, en gedroeg geduldig de ruwe behandeling van oom, maar ik — waarom zou ik het verzwijgen? — verzette er mij tegen, en als oom hem, om een nietige zaak, blauwe plekken sloeg, dan vloog ik op, omarmde Adolf, en riep oom toe: „sla liever mij dan hem. Ik kan het beter verdragen.” Dan werd hij woedend, sleurde mij de kamer rond, stompte en sloeg mij en sloot mij op in een hok. Doch wat hij deed, hij kon niet beletten, dat wij elkander liefhadden, en om ons te ergeren, besloot hij ons van elkaar te verwijderen en zond Adolf zes uren ver, naar een scheepstimmerwerf, waar hij bij een meester kwam, die gelukkig zachter van gemoed was, dan oom. Ik behoef u niet te zeggen, mevrouw, hoezeer ik er onder leed, van mijn broer gescheiden te zijn. Hij was nauwelijks twaalf jaar, en had geen sterk gestel. Klagen deed hij echter nooit, maar was dankbaar voor al 't goede, dat hij genoot.

Ik was zestien jaar, toen mijn tante stierf, en daar een jaar later mijn oom hertrouwde, moest ik zijn huis verlaten. Het afscheid, dat hij van mij nam, was zeer koel, maar ik kuste zijn hand, — dezelfde, die mij zoo dikwijls geslagen had. Ik zou gaarne bij hem gebleven zijn, om voor onderwijzeres te worden opgeleid, maar oom duldde mij niet langer in huis, en zond mij naar een modemaakster, waar ik ook weinige gelukkige dagen gekend heb. Elke maand echter kreeg ik een dag verlof, om mijn broer op te zoeken. Ik moest dan wel drie uren ver loopen, om tot hem te komen, maar dat deed ik gaarne, en o mevrouw, ik kan u niet half zeggen, hoe gelukkig wij ons gevoelden, als wij samen waren. Dan spraken wij over 't verleden en vormden plannen voor de toekomst, terwijl wij het als ons grootste geluk zouden achten, zoo God het zoo voegde, dat wij altijd te zamen konden zijn. Wanneer ik dan zulk een dag bij mijn broer doorbracht, nam hij een bootje, en roeiden wij te zamen de rivier op, om geheel alleen te kunnen zijn. U kent Zweden niet, mevrouw, maar 't is een schoon land, met bergen, rotsen, dalen, vruchtbare valleien, tusschen welke zich dan een rivier heen slingert. Zulk een tochtje in een roeiboot is heerlijk. Alles is zoo stil

en de natuur zoo hartverheffend. Slecht zelden treft men een menschelijk wezen aan, wanneer men zich op de rivier, tusschen de rotsen of valleien bevindt. In die eenzaamheid genoten wij, en wanneer mijn broer de riemen hanteerde, zongen wij samen onze liederen. Bij een dergelijke gelegenheid, gebeurde het volgende. Wij waren zeer ver van huis geroeid, en mijn broer, vermoed zijnde, had de riemen naar binnen getrokken, en liet ons zachtjes door de golven wegdrijven. Wij waren zoo verdiept in onze gesprekken en gedachten over de toekomst, dat wij niet eens merkten, dat ons bootje stil lag, tegengehouden als het werd door biezen en waterplanten, die aan een kromming der rivier, hoog boven 't water uitstaken. Eensklaps zien wij, niet ver van ons, een man, die zich tusschen struiken en geboomte verborgen houdt, en met een uitgestrekt geweer op iets schijnt te loeren. Wij dachten eerst, dat hij op een vogel doelde, maar scherper toezien, zagen wij een heer, die bezig was met naar forellen te visschen, en op twee rotssteenen stond, bijna midden in de rivier. Ons werd het nu duidelijk, dat die man tusschen het geboomte, een aanslag smeedde op dien heer, en in onzen angst, dat hier als onder onze oogen een moord zou geschieden, greep ik een ijzeren haak, die in de boot lag, en wierp dien met alle kracht naar den man. Op 't zelfde oogenblik ging het schot af, dat nu zijn doel miste, en daar wij beiden heftig schreeuwden, zag de man om, die, ons gewaar wordende, ijlings de vlucht nam. Maar ook die heer had bespeurd, dat er iets bijzonders gaande was; hij had het schot gehoord, en ons ziende, kwam hij op ons toelopen met de vraag, wat er eigenlijk gebeurde was. Hoewel wij wegens de biezen niet bij elkander konden, maakte ik hem toch met de toedracht der zaak bekend, waarop hij den naam noemde van iemand, die reeds meermalen pogingen had gedaan om hem naar het leven te staan. Wij kenden echter dien man niet en vroegen er ook niet verder naar, maar roeiden weer huiswaarts, nadat die heer herhaaldelijk zijn dank betuigd en verzocht had, hem onzen naam te zeggen, dien wij echter verzwegen.

Vier jaren later had ik zooveel geleerd, dat ik best een eigen zaak kon oprichten. Ik had ook eenig geld bespaard en dacht er aan mij in Gefle te vestigen, waar ik een keinen handel in mode-artikelen wilde beginnen, toen er iets gebeurde, dat dit plan geheel in duigen deed vallen. Mijn broer namelijk was inmiddels achttien jaren geworden, en door de heeren der scheepstimmerwerf naar Holland gezonden, met een met hout beladen schip. De reis zou twee maanden duren, waarna hij te Gefle zou komen, om met mij het plan nader te bespreken. Verbeeld u echter, mevrouw, mijn schrik, toen ik een brief ontving, met de tijding, dat mijn broer zich, bij het binnenkomen hier in deze stad, zoodanig door een val had verwond, dat hij in levensgevaar verkeerde. Toen had ik geen rust meer. Mijn broer in levensgevaar! O, dat was voor mij zoo smartelijk! Wij waren zoo aan elkaar verbonden, hadden als weezen zooveel leed en droefenis samen verdragen en elkander op betere tijden gewezen, — en nu, lag hij zoo ver van mij te sterven. In mijn

geest zag ik hoe hij de handen naar mij uitstreekte en hoorde ik hem zeggen: „Kom, vertroost mij, verpleeg mij, bid met mij!” Ik kon het in Gefle niet meer uithouden, vertrok met het spoor naar Gothenburg, waar ik 'n boot vond, die mij, nu veertien dagen geleden, naar hier bracht. Ik spoedde mij terstond naar het gasthuis, werwaarts men mij verwezen had en....

„Vondt gij uw broeder nog in leven?” viel mevrouw haar vragend in de rede, daar alles wat Siri vertelde haar belangstelling had gaande gemaakt.

„Gode zij dank, ja, mevrouw. Het gevaar was voorbij, maar hij was nog in zulk een toestand, dat ik hem in de eerste dagen niet zien mocht. Maar om u dat weerzien te beschrijven, is mij onmogelijk. O, hoe gelukkig was ik, toen ik mijn arm om zijn hals mocht slaan en wij samen God mochten danken, dat Hij het gevaar had afgewend! De geneesheeren veroorloofden mij echter slechts enkele oogenblikken mijn broeder te zien, en meenden, dat er minstens nog zes weken zouden verlopen, voordat hij in staat zou zijn het gasthuis te verlaten.”

Siri zweeg eenige oogenblikken. Men kon het op haar gelaat lezen, dat het haar strijd kostte te vertellen, wat thans volgen moest.

„U begrijpt wel, mevrouw,” hernam zij eenigszins beschroomd, „dat ik thans met moeilijkheden te doen kreeg, die ik te voren niet had overlegd. Ik heb u gezegd, dat ik eenig geld bespaard had, maar de dure reis en het verblijf in een logement, had den inhoud van mijn beurs zoo doen slinken, dat ik niet zonder vrees aan de volgende dagen dacht. 't Is waar, ik wist, dat God mijn hemelsche Vader was en Hij het mij aan niets zou doen ontbreken, maar ik wist ook, dat geloof zonder werken niet beteekende en dat God de hand des vlijtigen zou zegenen. Ik deed dus mijn best eenig naaiwerk te krijgen, maar 't gelukte mij niet. Wel wilde deze en gene mij iets te doen geven, maar ik kon dit niet maken in het huis, waar ik mijn verblijf hield. Ik heb namelijk het logement uit geldnood moeten verlaten, en een hoekje verkregen bij menschen, waar ik alleen des nachts kan slapen en voorts bij dag voor mijn eigen onderhoud moet zorgen. In dezen nood begaf ik mij naar den predikant X., dien ik wel eens gehoord had, deelde hem mijn toestand mede, en nadat hij zich zoowel op 't schip als in het gasthuis overtuigd had, dat alles wat ik gezegd had, waarheid was, werd hij zoo bewogen, dat hij mij dezen aanbevelingsbrief schreef en mij opdroeg mij tot u te wenden.”

Nu haalde Siri den brief van den predikant voor den dag, dien zij aan mevrouw Bergers overhandigde, met de bescheiden bede haar werk te verschaffen, opdat zij hier zoo lang zou kunnen bestaan, totdat zij de middelen bijeen had weer naar haar vaderland terug te keeren, zoodra haar broeder geheel hersteld zou zijn.

Onderwijl Siri een en ander mededeelde, was mevrouw Bergers reeds in haar gedachten bezig hoe dominee X. en haar man te bevredigen, en hoe meer zij er over nadacht, kwam het haar voor dat dit meisje haar inderdaad tot veel hulp zou zijn, niet slechts in het naaien, maar ook bij haar moeder. Zij verzocht Siri morgen terug te komen en gaf haar zooveel hoop, dat

de oogen van het Zweedsche meisje begonnen te glinsteren van vreugde.

IV.

Acht dagen later was Siri reeds zoo onmisbaar voor mevrouw Bergers geworden, dat zij geheel en al bij haar inwoonde. Het bleek, dat zij een hoogst bescheiden en inderdaad begaafd meisje was, die wel niet veel over wereldsche dingen wist te spreken, maar eigenaardige aantrekkelijkheden en gaven bezat, die ieder voor haar deed innemen. Zij was, zooals mevrouw het noemde, een perfecte naaister, en alles ging haar vlug van de hand. Mevrouw's ochtendjapon was in twee dagen kant en klaar, en stond haar, alsof zij regelrecht uit Parijs kwam. Met het overige naaiwerk ging het naar wensch, zoodat mevrouw dit geheel aan haar kon overlaten en zich met haar roman bezighouden.

Maar waarin zij vooral bleek goede diensten te doen, was de zorg, die zij aan de lijdende moeder besteedde. Nog nooit was die oude vrouw zoo op klokslag bediend als door haar, en haar eigen dochter had niet zulk een zachte hand bij het opschudden der kussens en het opheffen en neerleggen der kranke, als waarmee Siri dit deed. Zelfs Daatje, die in 't eerst niets op die vreemdelinge gesteld was, moest erkennen, dat die juffrouw, om haar eigen uitdrukkingen te gebruiken, een goed soort van mensch was, en dat het haar spijten zou als zij weer heen ging. En inderdaad, Siri, zonder nu juist vleidend of al te believend te zijn, bezat de gave om snel te zien waar haar hulp van noode was, en dit deed zij op zulk een bescheiden wijze, dat het niemand zou invallen haar een indringster te noemen.

Zij bezat dus de gunst van allen in huis en vooral van den heer Bergers, die terstond bemerkte had, dat de Zweedsche zeer godsdienstig was, hetgeen hij als een groote winst voor zijn gezin beschouwde en waarvan hij de heilrijkste gevolgen verwachtte.

Om al deze redenen had mevrouw Bergers dan ook niet gearzeld voor Siri een kamertje in te ruimen, dicht bij de zieke, zoodat de oude mevrouw dag en nacht over haar hulp kon beschikken. De eenige voorwaarde, die Siri gesteld had, was, dat het haar een paar malen in de week vergund werd haar broeder te bezoeken en des Zondags ter kerk te gaan, hetgeen gaarne werd ingewilligd.

Bijna den ganschen dag zat Siri met haar naaiwerk bij de zieke, en slechts wanneer deze sliep, ging zij naar haar kamertje, om in de eenzaamheid gemeenschap met God te zoeken, of wanneer het noodig was, begaf zij zich naar mevrouw, om haar in het een of ander te helpen.

„Siri,” zei de oude mevrouw eens op een morgen, „ik ben gewoon alle morgen en middag een paar bladzijden te lezen in 't dikke boek, dat op tafel ligt. Kent gij dat boek?”

Nu had Siri dat boek wel op de tafel zien liggen, en ook gezien dat de zieke, als haar pijn het toelieten, er uit las, maar 't boek zelf was haar onbekend.

„Het is zoo schoon,” ging de oude dame voort, „en het spijt mij zeer, dat gij onze taal niet zoo machtig zijt, dat gij mij die heerlijke verzen van Jacob Cats kunt voorlezen.”

Wordt vervolgd.

DE HEERE GEEFT UITKOMST.

EEN VERHAAL DOOR. E. GERDES

(Vervolg van bldz. 221).

„O,” zei Siri, „ik wil het gaarne beproeven, als ik er u een dienst mee doen kan. Ik begin mij al een weinig aan de Hollandsche taal te wennen, en mijnheer Bergers is zoo vriendelijk geweest mij een bijbel in de taal te geven, waarin ik elken morgen een uurtje lees, met mijn bijbel daar naast, zoodat ik, wanneer ik een woord niet begrijp, dit dadelijk vatten kan.”

Van dat oogenblik af las Siri haar elken dag iets voor ut Jacob Cats. 't Ging wel zeer gebrekkig en soms sprak zij een woord zoo zonderling uit, dat de kranke den glimlach niet kon terughouden, maar door herhaalde verbeteringen en verklaringen kwam de Zweedsche toch zoo ver, dat zij best eenige regels kon lezen, al verstond zij ook niet dadelijk elk woord.

Op zekeren morgen had zij het volgende voorgelezen:

Daar is een paal gezet voor ons kortwiltig leven
Want God heeft ieder mensch zijn dagen
voorgescreven;
Dies als de Schepper zegt: keer weder,
mensch-kind!
Zoo gaat zijn adem uit, gelijk een schrale
wind.
Wat is dan van den mensch en van zijn
beste jaren?
Wij keeren tot het stof als wij te voren waren;
En schoon men groot beslag hier in de we-
reld krijgt,
Geen mensch en heeft er rust, tot hij eens
nederzigt.

„Wat denkt ge daarvan?” vroeg de kranke. „Hebt ge het goed verstaan?”
„O ja, best,” antwoordde Siri. „De dichter heeft met veel woorden gezegd, wat de Heilige Schrift veel korter uitdrukt: Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeeren.”

„Ja,” zei de oude dame met een zucht. „Dat is zoo. Dat is het lot van alle menschen. 't Is wel treurig, maar er is niets aan te veranderen. Wij moeten er ons aan onderwerpen, hoewel...” en nu werd haar stem zachter en aarzelend — „niemand gaarne sterft. Soms denk ik wel eens: ik wou, dat ik stil in mijn graf lag, maar dan weer wensch ik het niet.”

„En waarom niet?” vroeg Siri.

„Och, er is zooveel dat mij aan het leven hecht. Daarenboven, ik zou zoo gaarne de vreugde beleven een kleinkind te omhelzen.”

„En wanneer u God die vreugde had geschonken, zoudt gij dan het hoofd ter ruste willen neerleggen en sterven?” vroeg Siri.

„Ja — neen — ja —” antwoordde de oude dame aarzelend. „Eigenlijk neen; ik zou dan op een tweede kleinkind hopen en dan zoo lang wenschen te leven, totdat het praten en loopen kon, en mij iets zou kunnen voorlezen!”

„En dan?” vroeg Siri.

„Ik weet het — niet,” was het langzame antwoord.

„Zou 't ook mogelijk zijn,” vroeg Siri, „dat gij nog met de vreeze des doods zijt bevangen?”

„Ja,” antwoordde de zieke in oprechtheid. „Maar dat zal wel met ieder mensch het geval zijn.”

„Zeker,” hernam Siri, „tot zoolang hem de vrees wordt ontnomen.”

„Maar dat gebeurt met niemand,” meende de oude dame. „De dood is een vijand, een koning der verschrikking; geen wonder derhalve, dat de mensch voor hem vrees.”

„En toch zijn er menschen, die den dood niet vreezen. Ook hebben zij er grond voor. De Schrift toch zegt, dat Christus gekomen is, opdat Hij al degenen verlossen zou, die met vreeze des doods, door al hun leven, der dienstbaarheid onderworpen waren.”

„Ja maar,” meende de oude mevrouw, „dat is maar niet zoo gemakkelijk aan te nemen.”

„Dat heb ik ook vroeger gedacht,” zei Siri, „maar ik heb daarna gezegd: of de Bijbel is waar, of hij is niet waar. Is het laatste het geval, dan zijn wij, die onder het Evangelie leven, bitter te beklagen en houden ons met droombeelden bezig, die nooit in vervulling zullen komen. Maar Goddank, de bewijzen zijn overvloedig voorhanden, dat de Bijbel Gods Woord is en dit ons verzekert, dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaren zalig te maken, — zondaren, die gevoelen en belijden, dat zij buiten Hem verloren zijn en nu tot Hem de toevlucht nemen.”

„Maar wie is daartoe in staat!” zuchtte de oude dame. „Ik weet wel, dat ik een zondares ben, maar toch — ik weet niet, dat ik mij aan groote zonden heb schuldig gemaakt. Ik heb altijd heel stil geleefd, ging op mijn tijd naar de kerk, deed niemand kwaad, maar...”

„U behoort toch zeker tot het menschengeslacht; dat gezondigd heeft!” viel haar Siri met zachtmoedigheid in de rede. „En dit bewijst uw vrees voor den dood. Derhalve, of iemand veel heeft gezondigd, of dat hij door de genade Gods zich minder aan misdrijven heeft schuldig gemaakt dan anderen, — dat doet er niets toe, hij is een zondaar, onrein voor God en kan den hemel niet binnegaan, zonder rein en heilig, zonder vlek of rimpel te zijn.”

„Maar dat is immers voor een mensch onmogelijk!” riep de oude dame uit.

„Zeker, maar wat den mensch onmogelijk was, heeft God in Zijn groote liefde gedaan. Hij heeft geen lust in onzen dood, maar daarin, dat wij ons bekeeren en leven. Hij heeft Zijn lieven Zoon gezonden, ons ter verlossing. Jezus Christus heeft al onze ongerechtig-

heden op Zich genomen, en de straf gedragen, die op ons moest neerkomen. Dat heeft God door feiten bewezen en laat Hij nu in Zijn Woord verkondigen, terwijl Hij er op aandringt, dat wij het gelooven. Nemen wij dat aan, buigen wij ons voor dat Woord, — dan worden wij niet alleen verlost van de vreeze des doods, daar onze schuld en zonden zijn weggenomen, maar wij kunnen dan ook verzekerd zijn zalig te worden en den hemel in te gaan.”

„Wist ik maar iemand, die dat overkomen was!” riep de oude vrouw uit met een zucht.

„O, duizenden voor één!” zei Siri. „Om u slechts één te noemen: de moordenaar aan het kruis. Die is toch waarlijk niet om zijn goed doen in 't Paradijs gekomen, maar louter omdat hij in den Heere Jezus geloofde en tot Hem de toevlucht nam.”

In dit oogenblik kwam Daatje boven met de boodschap, dat Siri bij mevrouw moest komen.

„'t Is ook goed,” fluisterde de Zweedsche bij zich zelve. „Ik moet de zieke thans ook niet meer zeggen; zij heeft nu stof genoeg en zal, God geve het, Jacob Cats een poosje laten liggen en naar het Woord Gods verlangen.”

V.

Een paar dagen later zat Siri bij mevrouw in de kamer. Mevrouw had haar hulp noodig bij het in orde maken van den luiermand, daar de tijd van haar moeder worden naderde. Zij was te zenuwachtig en te opgewonden, om alles zelf in gereedheid te brengen, had nochtans beproefd 't een en ander te naaien, maar de naald ontgleed aan haar vingers, en nu riep zij Siri, die in haar bijzijn een en ander moest vervaardigen, dat zij haar aanwees.

Siri, als altijd vlijtig, gewillig en dankbaar voor 't geen zij hier genoot, naaide ijverig voort, terwijl mevrouw op de sofa lag en nu en dan een oog sloeg in een boek.

„Ik lees iets, dat één van uw landgenooten heeft geschreven,” zei mevrouw. „Kent gij de werken van Fredrika Bremer?”

„Een weinig mevrouw,” antwoordde Siri.

„Hebt gij haar „Dochters van den president” ook gelezen?”

„Ik heb het doorgebladerd,” gaf Siri ten antwoord.

„Waarom niet gelezen? Beviel het u niet?”

„Niet heel erg, mevrouw.”

„Dat verwondert mij. 't Is één der schoonste romans, den ik in den laatsten tijd gelezen heb. Zoo huiselijk, zoo gezellig. Men leeft met de personen mee, die de schrijfster ons voor den geest stelt. En daarbij is ze ook godsdienstig. Zeg mij eens openhartig, waarom gij de werken van Frederika Bremer niet gelezen hebt.”

Siri kreeg een kleur en boog zich over haar naaiwerk heen, als om dezen blos voor 't oog van mevrouw te verbergen. „Ik heb — er — niet den tijd toe gehad,” begon ze na eenige aarzeling.

„Maar als gij tijd hadt gehad, zoudt gij dan haar romans gelezen hebben?” vroeg mevrouw.

Siri's blos werd nog hooger.

„Kom, zeg me ronduit, wat gij denkt,” hernam mevrouw. „Ik voel, er hapert iets aan, zoodat gij de lectuur, die deze begaafde schrijfster ons aanbiedt, niet bemint, daar gij wel anders tijd zou gemaakt of gevonden hebben, om haar gezellige boeken te lezen. Wat oordeelt gij?”

„Ik ben in mijn oordeel geleid geworden door den predikant tot wiens kerk ik behoorde,” antwoordde Siri schroomvallig, „en toen ik nu het boek begon te lezen, werd ik van meening, dat hij gelijk had. U zei zoo straks, dat de werken van mijn beroemde landgenootte zoo huiselijk, zoo gezellig en ook godsdienstig waren. Maar mijn predikant zei mij, dat de godsdienst, die de schrijfster in haar boeken voorstond, niet die was, die een hart kan bevredigen. Een godsdienst toch, die den Jood niet hindert en ook een beschaafden Heiden, b.v. een Chinees of Japannees, geen aanstoot geeft, kan niet de godsdienst zijn, dien de Christen begeert.”

„Maar Siri!” riep mevrouw uit, „in een roman kan men niet zoo exclusief zijn! Wil men godsdienstige, christelijke boeken lezen, dan is daaraan voorraad genoeg, b.v. aan preeken.”

„Zeer juist, mevrouw. Maar dan moet ook, dunkt mij, een romanschrijver zich onthouden van godsdienstige beschouwingen in zijn boek te brengen, tenzij deze geheel in overeenstemming zijn met 't geen het Evangelie ons leert.”

„Maar is het dan zulk een groot kwaad?” vroeg mevrouw.

Siri zweeg. Zij wilde haar gevoelens niemand opdringen, en eerst toen mevrouw nogmaals verzocht haar een antwoord te geven, zeide zij:

„Ik kan alleen oordeelen als Christin, die gelooft in de waarheid der Heilige Schrift.”

„Maar 't spreekwoord zegt,” merkte mevrouw aan, „ieder ketter heeft zijn letter”. De Bijbel kan op verschillende wijzen uitgelegd worden, en nu staat het, beweer ik, ieder vrij, deze of die uitlegging te volgen of te verwerpen.”

„Zeker mevrouw,” zei Siri. „Elkeen meent die vrijheid te hebben. Zelfs heb ik wel eens gehoord, dat een geleerd man gezegd heeft: ieder moet trachten op zijn wijze zalig te worden. Maar voelt u wel mevrouw, dat deze leer niet met die des Bijbels overeenkomt? Deze kent slechts één weg, langs welken men ten hemel gaat en zalig wordt.”

„En die weg is?” vroeg mevrouw.

„Van harte en in oprechtheid te gelooven, dat Jezus de eenige Zaligmaker is, Die door Zijn bloed ons den weg tot God gebaad heeft. Dat was het doel van Jezus' komst op aarde: ons tot God te brengen, en het middel daartoe was Zijn kruis, dat Hij, de Rechtvaardige, gedragen heeft voor ons, onrechtvaardigen.”

„Maar die dit niet gelooft?” vroeg mevrouw.

Siri zweeg weer. Zij wilde het eenige en eeuwige antwoord, dat de Schrift hierop geeft, ontwijken. Mevrouw scheen er echter op gesteld te zijn, en

daar het haar andermaal gevraagd werd, haalde Siri den Bijbel, die op een kastje lag, opende dien, en den vinger leggende op Markus 16 vs. 16, liet zij deze woorden, door den Heiland Zelf gesproken, lezen.

„Dus zijt gij van meening,” zei mevrouw, nadat zij eerst een poos gerust en nagedacht had, „dat dergelijke boeken geen goed doen?”

„Ik heb u reeds gezegd, mevrouw,” antwoordde Siri bedachtzaam, „dat ik de werken van mijn landgenootte niet gelezen heb en in mijn oordeel door een ander geleid ben. Het kan best zijn, dat de schrijfster den lezer wegsleept door haar aangenamen en gezellige wijze van vertellen, en daarop wordt dan ook nooit een aanmerking gemaakt, — maar haar beschouwingen komen niet overeen met de — ja, laat het mij maar zeggen — strenge leer der Heilige Schrift, en wanneer zij dus andere denkbeelden aangeeft, denkbeelden, die van die leer afwijken, dan verdringt zij immers de waarheid, zooals die door de Christenen wordt beleden.”

„Maar de schrijfster spreekt toch van een Verlosser, een Heiland!” zei mevrouw.

„O zeker, maar bijna uitsluitend als een, Wiens voorbeeld wij moeten navolgen. Spreekt zij wel ooit van een Gekruiste om onzer zonden wil? Van Eén, Die Zijn ziel uitstortte in den dood, om ons het leven te geven, van Eén door Wiens striemen wij genezen zijn?”

„Zij spreekt echter altijd met den grootsten eerbied en het meest kinderlijke vertrouwen van God als onzen lieven Hemelschen Vader.”

„Dat geloof ik gaarne, dat zij dat doet, en waarschijnlijk voelt en bedoelt zij in alles wat zij over het godsdienstige element zegt, het beter dan zij het uitdrukt, maar ik houd vol, dat dergelijke boeken, hoe edel, liefelijk en godsdienstig van inhoud, den mensch meer van den hemel aftrekken, dan er hem heenleiden, waarbij nog komt, dat er in den mensch van nature iets bestaat tegen het van God geopenbaarde Woord, en hij dus iedere schijnrede van waarheid voor de waarheid zelve houdt.”

„Dus ik zou deze boeken niet mogen lezen,” zei mevrouw.

Siri zweeg.

„Nu, geef mij antwoord,” hernam mevrouw.

„Ik heb eens iemand hooren zeggen: een Christen kan alles lezen, maar hij doet het niet. Hij leest bij voorkeur zulke boeken, waarin hij zijn Heiland vindt, zijn leven en het genot van zijn leven. Om de waarheid hiervan te beoordeelen, moet men, dunkt mij, zelf Christen zijn.”

Mevrouw Bergers kleurde. De roman, dien zij tot dusver geopend in de handen had gehouden, was langzaam aan haar vingers ontgleden en lag nu gesloten op de sofa.

Siri merkte hiervan niet. Zij naaide steeds door, totdat zij, waarschijnlijk om een einde aan dit gesprek te maken en mevrouw gelegenheid te geven zich een oordeel te vormen over de daar straks gehoorde gevoelens, — eensklaps opstond, en met een linnen lap in de hand, de sofa naderende, aan mevrouw vroeg:

„Vindt u deze zoomen niet iets te breed?”

VI.

„Siri,” zei de oude mevrouw een paar weken later, toen onze Zweedsche vriendin naast haar bed gezeten was, „Siri, wat vind ik het lief van mijn dochter, dat zij zoo gedurig naar mij komt zien. Ik weet, dat het haar deze dagen zeer moeilijk valt, maar toch komt zij. O, ik kan u niet half zeggen, hoe goed mij dat doet. En wat blijft zij nu lang bij mij zitten, en wat spreekt zij hartelijk met mij. Och, ik hoop maar, dat God haar zegent en bijstaat in de benauwde ure.”

De oude dame moest met tusschenpoozen spreken. Vooreerst waren haar pijnen nog in lang niet verminderd en was haar zwakte zoo toegenomen, dat zij om de tien woorden telkens moest rusten.

„Ja, dat geve God,” zei Siri. „Het zou mij zoo gelukkig maken, wanneer ik haar als een blijde moeder mocht begroeten.”

„Ik vrees echter,” zei de zieke, „dat ik het niet beleven zal. Ik voel mij zeer zwak.”

„Maar de dokter geeft goede hoop,” zei Siri op bemoedigenden toon. „Hij was vanmorgen nog hier en gaf als zijn verwachting te kennen, dat wij u nog lang zouden bezitten.”

„Lang? Och, Siri, lang begeer ik het niet. Ik zie volstrekt niet meer tegen den dood op... Weet ge, Siri, soms krijg ik wel eens een aanval van vrees, maar dan blik ik slechts op dat biljet met die groote letters, dat gij op het behangsel hebt gespeld: „Ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen; ik zal verzadigd worden met uw beeld, als ik zal opwaken. Psalm 17:15. Welk een kracht, heerlijkheid en vertroosting liggen er toch in die woorden! O, ze geven mij meer dan tien deelen van Jacob Cats!”

En hierbij drukte zij de handen van Siri, die God dankte voor dezen ommekeer.

„Neen,” hernam de oude mevrouw, „lang wensch ik niet meer te zijn in dit lichaam der zonde en des doods, maar och, als het den Heere behagen mocht, dat ik nog eens een kleinzoon of een kleindochtertje aan mijn hart mocht drukken!”

„Ik wensch het u van harte toe,” zei Siri, die een oogenblik in nadenken verzonken bleef... „Weet u,” ging zij voort, „welke woorden van onzen Heiland mij daar voor den geest zweven? Indien er twee van u samenstemmen op de aarde, over eenige zaak, die zij zouden mogen begeeren, dat die hun zal geschieden van Mijn Vader, Die in de hemelen is.”

„Ik begrijp u — ik begrijp u,” zei de zieke haastig en vouwde reeds de handen, terwijl Siri naast het bed neerknielde en beider wensch aan God opdroeg.

Toen Siri opstond, zag zij achter zich mevrouw Berger, die op een stoel zat en met gevouwen handen mee bad, terwijl Daatje op den drempel stond, met haar schort telkens de tranen afwischende, die van haar wangen druppelden.

Wordt vervolgd.

DE HEERE GEEFT UITKOMST.

EEN VERHAAL DOOR E. GERDES

(Vervolg van blz. 233).

Drie dagen later had de heugelijke en gewichtige gebeurtenis plaats, die het gezin van den heer Bergers met vreugde vervulde. God had een zoon geschonken, en toen de baker aan Siri vertelde, dat het een frissche, gezonde jongen was, spoedde Siri zich naar boven, om aan de grootmama deze blijde tijding mede te deelen.

Een paar dagen later bracht de baker, vergezeld van den heer Bergers en een zijner zusters, die overgekomen was, het kindje naar boven, en toen de jonggeborene in de armen zijner grootmoeder lag, kon niemand het met droge oogen aanzien, zoo recht innig gelukkig en dankbaar de oude dame was. Zij lei haar magere hand op het voorhoofd van den kleine en zei: „Theodoor is uw naam, mijn kind, Theodoor, een gave Gods. O, alles wat God geeft, zal Hij u geven. Wees gezegend, mijn kind, en tot een zegen voor uw ouders!” Zij kustte den kleine zachtjes en zonk toen als machteloos in de kussens.

Veertien dagen later droeg men haar naar haar laatste rustplaats. Kort voor haar dood verzocht zij Siri met potlood op haar kist te schrijven: heengegaan in vrede! Siri vond het wel een vreemd verzoek, maar 't spreekt van zelf, dat zij er aan voldeed.

De droefheid over den dood der oude dame werd zeer verzacht door de voorspoedige ontwikkeling van den kleinen Theodoor en den welstand zijner moeder. Hoe vergenoegd was de heer Bergers! Dagelijks kwam hij een paar malen van het kantoor haastig aangevraagd, om zijn vrouw even te omhelzen, en zijn zoon, al was het slechts voor een paar minuten, te zien en hem een kus op de zachte koontjes te drukken, — om dan weer met allen spoed naar het kantoor terug te keeren. Nog nooit was de heer Bergers zoo gelukkig geweest. Immers, sedert Siri's komst had er een gansche omkeering in zijn huis plaats gehad, een omkeering, zooals hij ze zich altijd gewenscht had en waarover de Engelen in den hemel zich gewis verblijd hadden. Zijn Ida sprak bijna nooit meer over gezelschappen en concerten; trouwens, zij had nu een beter gezelschap aan haar zoon, en al was het kinderlijke geschrei, dat de kleine nu en dan aanhief, juist niet streelend voor veler gehoor, in haar ooren klonk het vaak als de schoonste muziek, waaraan zij ver boven die der concerten de voorkeur gaf. En welk een genot voor de moeder, toen voor 't eerst haar zoon mond en wangen vormde tot een lach en de lippen zich bewogen alsof hij zachtjes fluisteren wilde: mama — mama — mama. Dan drukte zij haar eerstgeborene als in vervoering aan

het hart en dankbaar opwaarts ziende, fluisterde zij dan zachtjes: „O mijn God! Hoe groot is Uw goedertierenheid! Welk een voorrecht schenkt Gij mij!”

Inderdaad, zij had alle reden den Heere te prijzen, vooral ook daar haar man haar verzekerde, dat de zaken op het kantoor zoo goed gingen. Met de vermeerdering van het kapitaal, dat de heer Wieverse had aangebracht, waren ook de orders, die hij dagelijks ontving, veel aanzienlijker geworden, en hun firma genoot het volste credit. Toch was er veel, dat de heer Bergers anders wenschte. Zijn compagnon was zeer levenslustig van aard, hield al te veel van uitgaan, bezocht nooit de kerk, maar besteedde zijn vrije uren en vooral den Zondag, om rijtoertjes te maken met vrienden, die evenals hij de voorkeur gaven aan genietingen, die men alleen buiten het huwelijk kan najagen. Dit hinderde den heer Bergers zeer en wanneer het te pas kwam, bracht hij er hem het verkeerde van onder 't oog, maar gewoonlijk was dan het antwoord, dat hij kreeg: „Ik heb geld genoeg. Waarom zou ik het leven niet genieten, terwijl ik nog jong ben? Als ik oud ben, kan ik niet meer en — met den dood is toch alles uit.” De heer Bergers hoopte, dat zijn compagnon nog wel eens veranderen en ernstiger worden zou, maar zij, die den heer Wieverse beter kenden, haalden de schouders op en vreesden, dat de afloop niet zoo gunstig zou zijn als de heer Bergers verwachtte.

Inmiddels had Siri's broeder het gasthuis kunnen verlaten. Alle wonden waren volkomen geheeld en door de goedheid Gods had zijn gezonde natuur de bovenhand gehouden, zoodat hij, toen hij eindelijk hersteld was, weer zoo frisch en krachtig was als voorheen. Welk een vreugde voor Siri, toen zij voor het eerst na zooveel weken, met haar broeder een wandeling door en om de stad mocht maken. Hun eerste bezoek gold na de familie Bergers den predikant, wien zij zooveel dank schuldig waren, daar deze niet alleen zoo menschievend voor Siri gezorgd had, maar die ook zeer dikwijls haar broeder in het gasthuis had bezocht.

De vraag was: wat nu? Het schip, waarmede Adolf de reis herwaarts had gemaakt, was reeds lang naar Zweden teruggekeerd, en om op een gelegenheid te wachten de terugreis met een ander schip te aanvaarden, of over land naar het vaderland te vertrekken, — dat was te kostbaar, daar — gelijk wij weten — Siri geen geldmiddelen bezat, en Adolf alles, wat hij had gespaard, gedurende zijn ziekte uitgegeven had. En waarvan zou hij nu leven? O, wanneer Siri maar weer te Gefle was, dan zou zij door vlijt en

haar kunstvaardigheid wel spoedig zooveel verdienen, dat zij zich zelf zou kunnen onderhouden, en zeer waarschijnlijk zouden de vroegere patroons van Adolf hem weer op de scheepstimmerwerf of op een schip kunnen gebruiken. Maar hoe de middelen te bekomen? Daarbij kwam nog iets. Siri verkeerde in de meening, dat zij slechts zoolang van de gastvrijheid en liefde van mijnheer en mevrouw Bergers mocht gebruik maken, totdat haar broeder hersteld was. Eerst had zij gedacht, dat dit niet langer zou duren dan zes weken, maar er waren nu reeds vier maanden verlopen. Zij durfde dus niet langer te blijven. Doch waarheen?

Zij droeg deze zaak biddend op aan God, en toen de heer Bergers op zeke ren dag bespeurde, dat zij zoo buitengewoon stil was, vorschte hij zoolang naar de oorzaak, tot Siri hem eindelijk mededeelde, wat er op haar hart lag.

„Hoor eens, Siri,” zei hij een paar dagen later, „ik heb er met mijn vrouw, met Ds. X. en ook nog met anderen over gesproken, en ik zal u maar terstond zeggen, dat gij ons niet slechts niet tot last zijt, maar dat het ons zeer smartelijk zou wezen, zoo gij ons zoudt verlaten. Daaraan moogt gij vooreerst niet denken. Mijn vrouw zou ontroostbaar zijn, zoo zij u moest missen. Derhalve, gij moet bij ons blijven, totdat zich een gunstige gelegenheid voor u opdoet en het u duidelijk wordt, dat God u elders roept. Heb maar geen zorg om geld. Wij zullen u gaarne van alles voorzien, wat gij noodig hebt. Dit zullen wij met alle liefde doen en u niet voor een zeker loon bij ons houden, maar als vriendin des huizes.... En nu weet ik wel wat gij zeggen zult, namelijk, dat het u ook hard zou vallen ons te verlaten en gij gaarne nog eenigen tijd bij ons blijft.... maar uw broeder: Is het niet zoo? Zijt ge niet bezorgd om hem? Nu, dan verheugt het mij, dat ik u in goede tijding kan geven. Een mijner vrienden, die op West-Indië handelt, heeft mij voor uw broeder een plaats als stuurman op een schip toegezegd, welk schip reeds de andere week vertrekt. Indien dit nu met uw goedvinden is en uw broeder deze betrekking aanneemt, dan is hij voor de eerste maanden geborgen, verdient dan geld genoeg voor een terugkeer naar zijn vaderland, zoo hij daar nog aan denkt, en wanneer hij uit de West terugkomt, dan kunnen wij verder zien wat God wil. Spreek hierover met uw broer, denkt er samen over na en deelt mij dan uw gevoelens mede.”

Siri nam het vriendelijke aanbod gaarne aan. Zij verbond zich als opnieuw aan het gezin, dat zij liefhad en waaraan zij zooveel dank was verschuldigd. Wel smartte het haar weer voor zoo langen tijd van haar broeder

gescheiden te zijn, maar toen zij hem naar het schip leidde en zij de blijmoedigheid zag, met welke hij deze reis ondernam, deed de gedachte haar goed, dat de scheiding wel pijnlijk was, maar het weerzien des te heerlijker zou zijn.

VII.

Het was een prachtige zomermiddag, die mevrouw Bergers uitlokte een wandeling te maken door het plantsoen. De kleine Theodoor werd in een duwwagentje gezet en vergezeld van Siri, werd deze wandeling ondernomen. De heer Bergers had gezegd, dat hij precies te vier uur thuis zou komen, en toen het half vier was, staakte mevrouw Bergers haar wandeling en keerde met Siri, die 't wagentje voortduwde, huiswaarts. Het sloeg juist vier uur, toen zij de straat bereikten, waar hun huis stond, en in hetzelfde oogenblik kwam de tram aan, die langs de woning reed. 't Was een zeer levendige straat en soms zoo vol rijtuigen, dat de wandelaars ergens op een stoep een schuilplaats moesten zoeken. Zelden echter gebeurde er een ongeluk, en zoolang als de tram door deze straat gereden had, was daarmede nog geen onheil geschied. Doch op dezen middag zou 't eerste ongeluk plaats hebben, tengevolge van de onvoorzichtigheid van een huurkoetsier, die een klein rijtuig bestuurde en daarmede in vollem draf door de straat rende. Nu is het voor een koetsier, die door een drukke straat rijdt, noodig, dat hij goed uit zijn oogen kijkt en niet alles aan zijn paard overlaat. Ongelukkig echter had deze koetsier te veel van de vergunning gebruik gemaakt en lette bijna niet op 't geen er in zijn nabijheid gebeurde. Daar kwam de tram aan. De koetsier zag dat voertuig wel en hoorde ook het schellen, maar hij dacht, dat hij nog den hoek der zijstraat bereiken kon, voordat de tram op die hoogte kwam. Doch hij had misgerekend en juist toen de tram bij den hoek was, kwam het rijtuig aan en, niettegenstaande alle pogingen, die de conducteur aanwendde, om te remmen, reed de tram het rijtuig omver en viel dit ondersteboven, terwijl het paard, dat niet getroffen was, van schrik bevangen, doorreed en het voertuig eenige schreden voorttrok, totdat het door eenige voorbijgangers werd staande gehouden.

De koetsier was van den bok geslingerd en had zich geducht bezeerd. Hij vloekte en ging aan als een Turk, terwijl hij dreigend de vuist ophief tegen de tram, die reeds doorgereden was. In een oogwenk stond de plek, in de onmiddellijke nabijheid van het huis van den heer Bergers, vol menschen, en de heer Bergers zelf, die juist aankwam, bood met hen de behulpzame hand aan een heer, die in het rijtuig had gezeten en wiens hoofd en voeten deerlijk verwond waren door den schok en het omslaan van het rijtuig.

De heer Bergers hielp hem uit den wagen en zag en hoorde terstond aan de kleeding en de klanken, die hij uitte, dat het een vreemdeling was, wiens taal hij slechts ten deele verstond, vermengd als deze was met Duitsche en Fransch woorden. Eenige mannen hieven den vreemdeling op, die machteloos was en zijn bewustzijn

verloren had, en brachten hem naar het aangewezen huis, waarvan de deur openstond, daar Daatje, uitgelokt door het rumoer op straat, den drempel had bezet.

Juist in dit oogen blik kwamen mevrouw Bergers en Siri met het duwwagentje aan. Zij waren beiden zeer ontsteld, maar toen de mannen den vreemdeling naar binnen hadden gebracht en de heer Bergers zijn vrouw met eenige woorden had gerustgesteld, kon de huisdeur gesloten worden en ging de nieuwsgierige menigte, die zich, gelijk bij al dergelijke standjes, voor de woning had geschaard, langzaam uiteen. Een der mannen, die de behulpzame hand had geboden, werd door den heer Bergers verzocht een geneesheer op te zoeken, en toen deze kwam, lag de vreemdeling reeds op een rustbank, terwijl de heer Bergers, bijgestaan door Siri, pogingen deed het bloed te stelpen, dat uit verscheiden wonden aan het hoofd vloeide. De vreemdeling zelf had zijn bewustzijn verloren en stamelde slechts eenige onsamenhangende klanken, voor allen onverstaaenbaar, behalve voor Siri, die tot haar vreugde in die klanken iets vernam, dat haar aan haar vaderland herinnerde.

Uit het onderzoek, dat de geneesheer bewerkstelligde, bleek, dat de wonden van den vreemdeling wel niet gevaarlijk waren, maar dat zijn herstel niet alleen een zorgvuldige verpleging, maar ook een zeer geruimen tijd zou vereischen, zoodat de dokter den raad gaf den patiënt of naar zijn hotel, of, zoo het hem daar aan de noodige hulp mocht ontbreken, naar het gasthuis te vervoeren.

De heer Bergers deed een ander voorstel, dat geheel met zijn karakter en goedhartigheid strookte. Uit alles bleek hem, dat de vreemdeling iemand was van aanzien, een man uit den beschaafden stand, en uit de enkele woorden, die Siri had opgevangen, had zij kunnen opmaken, dat hij niet naar Holland was gekomen, om zaken te doen, maar louter voor zijn genoegen.

„Ik stel voor,” zei de heer Bergers tot den dokter, „dat deze vreemdeling zoo lang onder mijn dak blijft, tot hij hersteld is, of tot hij zelf verlangt naar zijn hotel terug te keeren. In elk geval zullen wij dienen te wachten totdat hij weer geregeld spreken en ons nadere inlichtingen verschaffen kan. Het zal mij aangenaam zijn, waarde dokter, zoo u over een paar uren terugkomt, om te zien hoe het met den patiënt is en inmiddels zal ik mij geheel gedragen naar uw voorschrift en hem rust gunnen. Ik heb reeds iemand opgedragen onderzoek te doen naar het hotel, en spoedig zullen wij dan wel weten, wie de vreemdeling is en wat hij wil: hier blijven of in zijn hotel terugkeeren.”

„Goed,” zei de dokter en voegde er glimlachend bij, toen hij mevrouw Bergers en Siri zag, „ik geloof, dat hij het nergens zoo uitmuntend zal hebben als hier, waar vier zachte vrouwenhanden aanwezig zijn, om hem te verplegen. Rust is voorshands zeer noodig. Tracht hem om het half uur een paar druppeltjes van het drankje op suiker in te geven, dan zal hopelijk zijn bewustzijn spoedig terugkeeren. Over een paar uren zal ik weer komen.”

De dokter ging heen.

Siri geleidde hem naar de voordeur. „Dokter,” vroeg zij, waarbij haar lippen trilden van aandoening, „is er gevaar?”

„Voor 't oogenblik niet. Men kan echter nimmer de gevolgen vooruit berekenen, die zulk een schok en val na zich slepen. Ik raad u nogmaals aan de grootste rust in acht te nemen en weinig of niets met hem te spreken; vooral vermijden aandoeningen bij hem op te wekken. Is die heer een bekende, een vriend van u?” voegde hij er glimlachend bij, „daar gij zooveel belang in hem stelt?”

„Hij is een mensch, dokter,” gaf Siri kalm ten antwoord, „een mensch, van wien God verlangt, dat wij hem moeten liefhebben als onszelven. Bovendien, hij is een vreemdeling en ons wordt in de H. Schrift zeer op 't hart gedrukt ons over een zoodanige te ontfermen.”

De dokter zag Siri verwonderd aan. Zelden had hij dergelijke betuigingen gehoord.

Of hij ze geloofde?

„Ik kom over een paar uren terug,” zei hij, „dan zullen wij verder zien.”

Ons verwondert het niet, dat Siri zich aldus tegen den dokter uitliet, en te meer niet, daar zij meende den vreemdeling te kennen, al was het dan ook slechts van aanzien. Zoodra zij hem zag, was het haar, alsof zij dat fijngevormde gelaat, dat donkere oog en dien sprekenden blik meer gezien had, maar zij kon zich op dat oogenblik niet herinneren waar. Doch eensklaps helderde zich haar geest op en zag zij zich verplaatst in Zweden, op de rivier, waar zij iemand van een moordaanslag gered had. Zij had dien heer slechts even vluchtig gezien, maar zijn blik had haar getroffen en stond onuitwischaar in haar zielsoog gegrift. Zij had na dit voorval, 't geen ik u vroeger mededeelde, niets van hem gehoord, en, om alle opspraak te vermijden, was zij met haar broeder overeengekomen er niemand iets van te zeggen. En thans, daar lag die vreemdeling nu voor haar! Behoef ik het u te verzekeren, dat zij hem al haar belangstelling toewijdde, en dat het haar was, alsof God met deze — voor haar nog raadselachtige — ontmoeting iets bijzonders bedoelde?

In het huis van den heer Bergers werden de noodige schikkingen getroffen, dat de vreemdeling daar kon blijven. De dokter keurde het goed en gaf alle hoop, dat de patiënt zou herstellen, al zou het ook langzaam gaan.

„Veroorloof mij,” zei Siri tot mevrouw Bergers, „dat ik hem verpleeg. Hij is een landgenoot van mij.”

't Werd haar gaarne toegestaan en van dat oogenblik verliet zij zijn sponde niet, totdat het bewustzijn geheel was teruggekeerd en hij ongehinderd mocht spreken.

VIII.

Drie weken later zat de vreemdeling in een gemakkelijken stoel in de zijkamer. Hij was bijna geheel hersteld en zou den volgenden dag voor het eerst uitgaan.

Slot volgt.

DE HEERE GEEFT UITKOMST.

EEN VERHAAL DOOR. E. GERDES

(Vervolg en slot van bldz. 245).

Naast hem zat Siri, geheel alleen. Hij hield haar hand in de zijne en haar teeder aanzijnde, zei hij:

„Het was een wonderlijk oogenblik voor mij, toen ik u herkende. Gij weet, langer dan drie dagen duurde het, voordat ik mijn bewustzijn geheel terugkreeg, maar den eersten blik, dien ik op u wierp, zal ik nooit vergeten.

Sedert maanden en jaren had ik naar dien blik gezocht en God ernstig gebeden, mij dien te doen terugvinden; en nu, — daar ontmoette ik hem. Maar ik was nog te zwak, te machteloos, om er mij goed rekenschap van te geven en mij te overtuigen, dat het geen droombeeld, maar waarheid was. Langzamerhand echter kwam mijn bezinning weer, en toen ik u naast mij zag, uw zachte hand voelde en het geduld aanschouwde, waarmee gij mij verpleegdet, toen barstte ik in tranen uit. Gij vroeg mij toen, waarom ik schreide, en meendet, dat ik bedroefd was zoover van mijn betrekkingen gescheiden te zijn, waarbij gij mij vertroostet met te zeggen, dat er terstond aan mijn broeder te Stockholm was geschreven en deze uitgenoodigd was over te komen, maar ik liet u spreken en vertellen. Ik moest eerst uitweenen, tranen van dankbaarheid over de goede en wonderbare leiding mijns Gods, Die mijn gebed verhoord had. Niet waar, lieve Siri,“ ging hij voort, haar hand kussende, „gij zijt er niet over verbaasd, dat ik dit zeg, maar ik wil het nog eens herhalen wat ik u reeds eergisteren bekend heb. Gij hebt mij, nu bijna vijf jaren geleden, het leven gered, dat een moordenaar, — een gewezen knecht, dien ik om diefstal had weggejaagd — mij wilde ontnemen, — en naast God heb ik thans andermaal, dank zij uw trouwe verpleging, uw aanhoudend waken, uw liefderijke zorg, uw gebed, het leven aan u te danken.“

„Zoudt gij niet een weinig kalm blijven, lieve Olof?“ vroeg Siri, terwijl zij haar arm om zijn hals sloeg.

„Waartoe, lieve Siri,“ antwoordde hij, „ik ben zeer kalm, maar ik kan er niet van zwijgen zoo gelukkig als ik ben in uw bezit. Laat mij het u nogmaals vertellen. Gij weet nu, dat ik te Stockholm woonde en in de akademievacantie naar Hudiksvall gereisd was, waar mijn vader's broeder een aanzienlijk ambt bekleedde. Van die stad uit maakte ik eenige tochtjes door het riviergebergte, met het doel forellen te visschen, dat tot mijn liefhebberij behoort. Ik kon niet vermoeden, dat ik op mijn tochten door een sluipmoordenaar werd achtervolgd, en zeker zou het doodelijke schot mij getroffen hebben, zoo gij het niet belet hadt. Hoe gaarne zou ik u toen gesproken en op een andere wijze dan uit de verte mijn

erkentelijkheid betuigd hebben. Maar gij waart verdwenen en welke pogingen ik ook aanwendde, om uw naam en uw verblijf te weten te komen, het baatte mij niets. Ik kon geen van beiden ontdekken. Toch stond uw beeld, hoe vluchtig ook door mij gezien, onuitwischaar voor mijn oogen, en ik deed de gelofte niet te rusten, voordat ik u gevonden had, te meer daar iets, 't welk ik niet noemen kan, maar dat zeker door God in mij gelegd was, mij gedurig toefluisterde, dat mijn leven nog eenmaal nauw aan 't uwe zou verbonden worden. Ik moet dit wel gelooven. De leidingen Gods met zijn menschen kinderen zijn wonderbaar en goed, en zeer dikwijls wordt het door de geschiedenis bevestigd, dat personen, die op verren afstand van elkander stonden, als door een geheimzinnigen, onzichtbaren, maar door God geweefden band, tot elkander werden gebracht. Is het niet zoo? Gevoelt gij zelf er de waarheid niet van?“

Siri drukte zijn hand en zei: „Al wat de Heere doet is louter liefde.“

„Waarvan Hij ons zooveel schenkt!“ hernam Olof. „Doch laat mij voortgaan. Ik keerde naar Stockholm terug, vervolgde mijn studiën, en nadat ik den doctorstitel bekomen had, reisde ik door geheel Europa, altijd uw beeld in mij omdragend, en gedurig den Heere biddende, dat Hij mij u eindelijk zou doen vinden. Nu ruim een maand geleden kwam ik te Gefle, moe als ik was van een lange wandeling, vernam ik, als terloops, uit den mond van eenige varengasten, die aan een ander tafeltje zaten, het ongeluk, dat uw broeder getroffen had, en welke offering gij u om zijnentwil had getroost. Ik weet niet, hoe het zoo kwam, maar die mededeeling trof mij zoodanig, dat ik mij in hun gesprek mengde en naar nadere bijzonderheden vroeg. Men verwees mij echter naar de scheepstimmerwerf — en daar kwam ik op uw spoor. Voor mij was het geen twijfel meer, dat gij het waart. Ik pakte terstond mijn koffer en reisde hierheen, met het doel u op te zoeken. Ik wist door de scheepsbevrachters, dat uw broer naar het gasthuis was overgebracht, en was juist op weg derwaarts, dat mij het onheil met de tram overkwam. Maar was het wel een onheil?“ vroeg hij, haar teeder aanzijnde. „Bracht het mij niet in uw onmiddellijke nabijheid, en werd ik daardoor niet in de ongezochte gelegenheid gesteld uw liefhebbend hart te leeren kennen en de bewijzen te ervaren van een kinderlijke godsvrucht? O, ik dank God voor Zijn beschikking. Het overige, dat weet gij, en hoe gelukkig gij mij gemaakt hebt met de bekentenis, dat ook gij mij lief hebt en mijn gade wilt worden. Morgen komt mijn broeder met zijn vrouw en haar zuster, en in hun gezelschap zullen wij beiden over

eenige dagen de terugreis naar ons vaderland aanvaarden.“

„Gij vergeet iemand,“ zei Siri glimlachend.

„'t Is waar ook. Uw broer Adolf. Het bericht, dat zijn schip zich reeds in 't gezicht van de vaderlandsche kust bevindt, heb ik u uit de courant voorgelezen, zoodat wij hem uiterlijk overmorgen kunnen verwachten. Dat zal een vreugde voor u zijn. En dan...“

Er werd aan de deur geklopt.

't Was Daatje, die een brief bracht, zoo-even met de post gekomen. De brief bevatte de bevestiging, dat de familie van den heer dr. Olof Wardewall morgen in het hotel den Doelen zou aankomen.

Siri nam dit oogenblik waar zich naar haar kamertje te begeven. Zij had behoefte zich af te zonderen tot gemeenschap met haar Heiland. Die haar zoo wonderbaar geleid had. Welk een uitkomst had zij verkregen! Was dit een loon voor haar opofferende liefde? O, zij zou u antwoorden: het is louter genade en vriendelijkheid, die mij mijn Heiland bewijst.

IX.

Wij slaan een maand of tien over en keeren nog eens terug naar het huis van den heer Bergers.

Hoe stil was het daar. Mevrouw Bergers, die wij vroeger als een levenslustige vrouw leerden kennen en wier genotzucht zeer getemperd was, sedert Siri haar drempel had overschreden, zat thans niet bij het venster, om haar oogen te vestigen op de woelige schare, die aanhoudend de straten doorging; zij had ook geen roman in de handen, waarmede zij zich bezig hield, en ook geen naaiwerk lag in haar nabijheid. Neen, zij knielde naast het wiegje, waarin haar Theodoor lag en sloeg met angstige blikken elke beweging van het kind gade. Hoe bleek ziet de moeder er uit en hoe vermagerd zijn haar wangen, alsof zij pas van een lange ziekte hersteld is.

Wij zullen hiervan straks nadere bijzonderheden vernemen, maar wenden nu den blik op het kind, dat door een besmettelijke ziekte is aangetast. De dokter, die het daar straks onderzocht heeft, had de moeder niet kunnen geruststellen: het kind verkeerde in levensgevaar en was onder den invloed van een harde koorts. Onrustig als het was sloeg het telkens de armpjes wijd uiteen en in zijn angst riep het telkens mama — mama! als om bij haar een hulp te zoeken, die de moeder, helaas, niet geven kon. Welk een smart voor 't moederhart een kind te zien lijden, machteloos zijnde om het daarvan te verlossen.

„Mijn lieve — lieve Theodoor!“ riep zij, terwijl zij zachtjes zijn handjes on-

der de dekens stopte, „och, kon mama u maar helpen!”

Zij bukte zich nu over 't lijdende kind heen en kustte het op 't brandende voorhoofdje, waarna zij zijn gloeiende lipjes meteen weinig vruchtensap verkoelde.

Zij had reeds twee dagen en nachten bij het kind gewaakt. Daatje had wel haar dienst aangeboden, maar de moeder wilde niet van haar lieveling wijken. Thans echter was zij afgetoofd, en uitgeput bleef zij op haar knieën bij het wiegje liggen, met 't hoofd tegen de koontjes van het kind.

De koorts scheen een weinig na te laten. Het kindje werd rustiger en straks sliepen moeder en zoon als in elkanders armen.

In dit oogenblik ging de kamerdeur open en trad de heer Bergers binnen. Ook hij was zoo geheel anders als toen wij hem het laatst zagen. Diepe lijnen doorploegen zijn voorhoofd; zijn oog is dof en zijn blik neerslachtig. Toen hij de kamer binnentrad, scheen hij in 't eerst verrast te zijn, dat hij zijn vrouw bij de wieg van hun kind knielende aantrof, en meenende dat zij bad, vouwde hij de handen, boog het hoofd en bleef in een eerbiedige houding aan den ingang staan. Hoe bedroefd hij ook was, toch deed het hem goed, in dit oogenblik te mogen bidden. Eindelijk overtuigde hij zich echter, dat zijn vrouw niet bad, en zachtjes op de teenen sluipende, naderde hij het wiegje, luisterde en merkte nu, dat moeder en kind ingesluimerd waren. Hij plaatste zich thans op een stoel, dicht bij de twee, die hij zoo innig liefhad, zette den elleboog op zijn knie en liet het hoofd rusten in de vlakke hand, om over zijn toestand na te denken.

En dat mocht hij wel. Want donkere, zeer donkere wolken hadden zich boven zijn hoofd verzameld. Merkwaardig! Van het oogenblik af, dat Siri zijn huis had verlaten, was het alsof met haar alle voorspoed van hem en de zijnen was geweken. Hij dacht eenige oogenblikken na over 't geen er bij haar vertrek en kort daarna gebeurd was. Hoe droevig waren hij en zijn vrouw gestemd geweest, toen Siri met de familie Wardevall van hen afscheid nam. Hij had hen naar 't station uitgeleide gedaan en uit den mond van Siri nog de hartelijkste dankbetuigingen ontvangen. „Houd u verzekerd,” zeide zij, „dat wij u nimmer zullen vergeten en het niet slechts door woorden, maar ook vooral door daden bewijzen zullen, dat wij uw schuldenaars zijn. God moge u zegenen en Hij zal het doen, zoo gij op Hem blijft vertrouwen als den God des heils. Wellicht zullen er dagen komen, dat gij en uw lieve vrouw met veel tegenspoed zult te worstelen hebben, maar houdt het hoofd omhoog. De uitkomst volgt; de verlossing is het meest nabij, wanneer de nood het hoogst is. Vaarwel! Spoedig hoop ik u een blijde tijding te schrijven.”

En die blijde tijding kwam dan ook. Zes weken later ontving hij het bericht, dat Siri Dasse de gelukkige vrouw was geworden van den heer Olof Wardevall. Het verblijdde hem om harentwil, want zij was inderdaad een lieve Christin, die tot dusver met geduld en onderworpenheid de tegenspoeden des levens gedragen had. Hij hoopte voor haar, dat haar huwelijk recht gelukkig zou zijn en zij met haar

zoo liefhebbend hart zich geheel wijden zou in den dienst des Heilands en der lijdende menscheid. Wat het laatste betrof, daartoe was zij thans in staat gesteld, want volgens ingewonnen berichten, was de familie Wardevall een der rijkste van Zweden.

Andere gedachten kwamen thans voor zijn geest. Ruim acht maanden na Siri's vertrek werd zijn vrouw door het roodvonk aangetast en thans braken droevige dagen voor hem aan. Wel was die ziekte niet zeer kwaadaardig en had zij zelfs een geregeld en gunstig verloop; maar het huis was besmet en werd door ieder gemedan. Geen enkele vriend of bloedverwant overschreed zijn drempel; allen hielden zich op een afstand, en zelfs meed men zijn kantoor, wanneer men wist, dat hij daar aanwezig was. Niemand kon hem van de beurs weren, om zaken te doen, maar toch was het hem door dezen en genen, die vrouw en kinderen hadden, te kennen gegeven, dat zij er hem liefst niet zagen, en bleek het ook uit de weinige commissies, die men hem ter uitvoering opdroeg, dat men zelfs de effecten, die onder zijn berusting waren, voor besmet verklaarde. 't Was een hoogst onaangename toestand voor hem, daar hij nu als buiten de samenleving was gesloten. Nu hinderde hem dit in het eerst weinig, daar hij, gelijk ik u verteld heb, geen vriend was van veel bezoeken en gezelschappen, maar toch op zulk een eenzaamheid, als waartoe hij thans gedwongen was, had hij het niet zeer gesteld. Gelukkig voor hem wekte een en ander de behoefte bij hem op, om in zijn eenzaamheid God te zoeken, Hem zijn nood te klagen en Hem te smeeken, zijn lieve vrouw te doen herstellen, en telkens wanneer hij gebeden had, gevoelde hij zich meer verruimd en vertroost, zoodat hij te midden van het leed toch enkele oogenblikken van blijmoedigheid genoot.

Zijn vrouw herstelde langzaam, en hoewel zij nog niet mocht uitgaan, kon zij zich thans weer bezig houden met beider lieveling, hun eenigst kind, dat hun tot vreugde was en hun door zijn aanvalligheid menig gelukkig uur bereidde.

Maar helaas, veertien dagen geleden openbaarden zich bij den kleine dezelfde ziekteverschijnselen, die de moeder had ondergaan. De dokter had er hen reeds op voorbereid, maar hun tevens zijn verwachting te kennen gegeven, dat het kind er snel door heen komen zou, daar de epidemie een goedaardig karakter had en er slechts weinigen aan overleden waren. Toch waren de ouders niet gerust, vooral niet toen zich enige kenteekenen vertoonden, die minder gunstig waren. Tusschen hoop en vrees bracht nu mevrouw menigen dag en vooral menigen bangen nacht door, en met angst bespiedde zij elken trek op het gelaat van den genesheer, wanneer deze den kleinen patiënt bezocht. De dokter zei weinig, maar vond toch het kind niet buiten gevaar. Hij deed wat de kunst vermocht om de woede van de koorts te stillen, maar tot dusver was het hem nog niet gelukt. Toch gaf hij de hoop niet op, dat het kind nog zou gered worden, en in dezen toestand nu troffen wij daar straks mevrouw Bergers aan, die nog altijd, over het wiegje heengebogen, met haar kind ingesluimerd was.

Eén beproeving was dus reeds doorgestaan, de tweede was nog zwevende, maar een derde was in werking, die niet minder angst en bekommernis teweegbracht.

Twee dagen geleden kwam de heer Bergers des morgens tegen half tien, gelijk hij dat gewoon was, op zijn kantoor, waar zich dan de jongste bediende bevond en hem de brieven overhandigde, die de post daar straks had gebracht. Onder deze waren er twee, die hem bevreesden, daar zij het verzoek inhielden om rekening courant en tegelijk het bericht behelsden, dat de afzenders hun correspondentie met de firma Bergers en Wieverse wenschten te staken. De overige brieven betroffen niet direct hun commissiehandel, maar waren slechts aankondigingen van huiselijken aard. De heer Bergers vond dit zeer verdrietig. Wel had hij reeds sedert een paar weken bespeurd, dat de orders minder werden dan gewoonlijk, doch hij had dit eendeels toegeschreven aan de gedrukte stemming, waarin de handel verkeerde, en anderdeels aan den ziekte-toestand te zijnen huize. Maar nog nooit was er een dag voorbijgegaan, zonder dat hem een paar opdrachten gedaan werden. En thans, geen enkele, ja, zelfs hun werd nog ontnomen wat zij hadden.

„Waar is de heer Wieverse?” vroeg hij den bediende. „Is mijn compagnon vanmorgen al op 't kantoor geweest?”

„Neen,” was het antwoord. „En zooals u weet, was hij er gisteren ook niet.”

„'t Is vreemd!” riep de heer Bergers uit. „Ik moet hem noodzakelijk spreken. Zoudt gij niet even aan zijn huis gaan en hem verzoeken hier te komen?”

De glimlach, die zich thans op het gelaat van den bediende vertoonde, scheen den heer Bergers bedenkelijk te zijn; althans hij vroeg:

„Is er dan iets bijzonders gaande?”

De bediende haalde eerst de schouders op, als wilde hij een antwoord ontwijken, maar toen de heer Bergers op een antwoord aandrong, zei hij:

„Mijnheer schijnt onkundig te zijn van de geruchten, die door de stad loopen, en waarvan men ook op de beurs mompelt.”

„Welke geruchten?” vroeg de heer Bergers verwonderd.

„Dat de heer Wieverse zich eergisteren uit vrees voor de justitie uit de voeten heeft gemaakt en naar Londen is gegaan.”

Mijnheer Bergers stond als van den donder getroffen. Hij wist wel dat zijn compagnon, vooral in de laatste weken zeer onachtzaam en verstrooid was geweest en zich aan allerlei buitensporigheden schuldig maakte, waarover hij hem reeds verscheidene malen ernstig had onderhouden, maar dat het zoover met hem zou gaan, dat was in zijn eerlijk gemoed niet opgekomen. En dit was een fout van hem. Hij vertrouwde anderen te veel en vergat, dat hij met iemand te doen had, die geheel buiten het christelijk geloof leefde.

Nu maakte zich een angstig gevoel van hem meester. Bij de aanvaarding van hun compagnieschap waren zij overeengekomen, dat de heer Wieverse zich met de kas en de administratie zou belasten, terwijl de heer Bergers de correspondentie met de lastgevers in de provincie en het Buitenland zou

voeren. In het volle vertrouwen dat zijn compagnon eerlijk zijn plicht vervulde, had de heer Bergers slechts zelden den staat der kas opgemaakt, maar nu drong er hem de vrees toe. De boeken werden nagezien; er werd berekend en gerekend — en om kort te gaan, de heer Bergers ontdekte, dat hij een geruïneerde was, dat zijn compagnon een menigte papieren van waarde had verduisterd en alles wat zich in de kas bevond had meegenomen.

Stel u den schrik voor, die den heer Bergers thans trof. Hij, de soliede handelaar, te goeder naam en faam op de beurs bekend als uiterst soliede — en thans geruïneerd.

In den loop van den dag kwam hij nog tot nadere ontdekkingen, de eene al erger dan de andere. Er werden wissels gepresenteerd, die hij niet betalen kon, maar die hij één dag kon uitstellen. Zoo hij echter den volgenden dag, vóór twaalf uren, geen f50.000 in kas

aankloppen. Vermogende bloedverwanten bezat hij niet en handelsvrienden durfde hij, uit vrees voor weigering, niet vragen.

„Hef uw oogen op naar de bergen, vanwaar uw hulpe komen zal!” werd hem als toegefluiserd, en met deze woorden op de lippen begaf hij zich naar huis.

Wij hebben gezien, in welk een toestand hij daar vrouw en kind vond. Wat zou hij zeggen als zijn vrouw ontwaakte? Zij wist nog niets van den geweldigen slag, onder welken hij dreigde te verzinken. Zou hij het haar zeggen?

In dit oogenblik werd zijn vrouw wakker, wier eerste blik haar kind gold. Het sliep nog gerust. „God dank!” fluisterde zij zacht, „er is dus een spoor van beterschap aanwezig. De Heere zal uitkomst geven.” Nu zag zij haar man, richtte zich op, ging naar hem toe en wilde hem iets vragen, toen

Wardevall uit Stockholm. Die brief was gesloten in een, dien zij mij in de Duitse taal schreef, en waarvan ik u de volgende regels zal voorlezen.”

Hij haalde nu een brief uit den zak en las deze woorden: „Sedert veertien dagen was ik zeer onrustig en tot mijn verwondering ook buitengewoon neerslachtig, want de Heere heeft mij de gave der blijmoedigheid geschonken, die ik toen miste. Ik moest gedurig denken aan de familie Bergers. Ik wist wel, dat mevrouw lijdende was geweest, maar ook, dat zij geheel hersteld was. Dus dit kon mij niet hinderen. Er moest dus iets anders wezen, dat op mij werkte en mij zoo onrustig maakte. Zou de heer Bergers zich ook wellicht in financieele moeilijkheden bevinden, dacht ik. En hoe meer ik hier over peinsde, des te duidelijker werd het mij, dat God mij dit door deze onrust wilde te kennen geven en mij opwekken hem te hulp te komen. Ik rekende

OUDE HISTORISCHE VOLKSFEESTEN.

Een Marker Bruiloftsstoet, welke het schoone van die oude typische kleederdracht goed doet uitkomen in deze landelijke omgeving.

had om te betalen, dan werden de wissels geprotesteerd en was hij een verloren man. Het waren vreeselijke uren, die hij thans op het kantoor doorbracht. In 't eerst was hij radeloos, maar langzamerhand keerde zijn tegenwoordigheid van geest terug en begaf hij zich terstond naar den officier van Justitie, om dezen van de toedracht kennis te geven, in de hoop, dat het nog niet te laat zou zijn en de schuldige compagnon achterhaald kon worden. En, God zij dank! Het was niet te laat. De compagnon bevond zich nog te Rotterdam, hij werd gevangen genomen en beslag gelegd op al het geld en de effecten, die hij aan de kas had ontstolen. Tot dusver was er derhalve nog kans dat de heer Bergers zijn goeden naam kon behouden, maar..... die f50.000! Hoe zouden hem die geworden! Hij wist niet bij wien hij zou

er aan de huisdeur gescheld werd. Mevrouw keek door het venster en zag dominee op de stoep staan. Dit bezoek verblijdde haar, daar de predikant haar reeds verscheidene malen bezocht en vertroost had.

De predikant trad binnen, vroeg zeer deelnemend naar het kind, en den kleine gedurende eenige oogenblikken aanziende, mocht hij de ouders versterken in hun hoop den lieveling te behouden. Vervolgens bad hij met hen voor de geheele herstelling van het kind en wendde zich daarna tot den heer Bergers, met het verzoek, hem even onder vier oogen te mogen spreken. Beide heeren begaven zich nu naar een ander vertrek, en nadat zij plaats genomen hadden, zei de predikant:

„Ik heb voor u een zeer gewichtigen brief ontvangen van mevrouw Siri

mij ook daartoe verplicht, want nooit zal ik de liefde vergeten noch vergelden kunnen, die hij en zijn vrouw aan mij, toen ik nog als een hulpeloze weeze ronddoelde, bewezen hebben. Ik sprak er met mijn besten man over en deze vond mijn voornemen uitnemend. Hij zendt u ingesloten een brief met een wissel op Amsterdam, groot f50.000, welken brief ik u vriendelijk verzoek hem persoonlijk te overhandigen, met onze hartelijke groeten ende verzekering, dat wij hem spoedig nader zullen schrijven.”

Nu stelde de predikant hem den brief van Siri ter hand. De heer Bergers vond er niets in dan genoemden wissel, benevens een papier, waarop deze woorden stonden: „van uw dankbare Siri.”

Welk een uitkomst!

Mijn verhaal loopt ten einde. Al het

overige kan zich de lezer zelf voorstellen en alleen wil ik er nog bijvoegen, dat de kleine Theodoor weldra het gevaar te boven was en eenige dagen later op moeder's schoot zat te spelen.

EEN MERKWAARDIG VOORVAL.

De predikant te N. was een geduldig en tevreden man, die gaarne met zijn gemeente in liefde en vrede leefde. De pastorie, waarin hij woonde, was meer dan bouwvallig; maar, hoe vaak hij daarover ook had willen klagen, altijd stelde hij het weer uit, want hij wist, dat dit voor zijn kerkbestuur de Achilleshiel was. Eens was ik er getuige van, dat hij zeer dringend om herstel van het zeer oude en gebrekkige dak zijner pastorie gevraagd had. De zolder stond, zoodra het regende, vol water, ja, het water drong zelfs tot de kamers door en doorweekte de kleeden. Wat was het antwoord van een der kerkvoogden? „Zet maar zooveel potten en pannen als mogelijk is op den zolder, om den regen op te vangen, en ge zult zien, dat het oude dak 't nog best doen kan. Zoo doe ik ook!”

En de predikant deed eveneens. Spoedig daarna echter heeft hij ontgloed door het vuur der liefde voor zijn kind, andere stappen gedaan. Dat droeg zich aldus toe. De predikant had een allerliefst dochttertje van vijf jaren, dat de lust en vreugde van zijn leven was.

Op zekeren dag speelde de kleine, gelijk dikwijls, op de trap, die uit de keuken naar zijn studeerkamer leidde, en hij zat in die kamer, zich voorbereidende voor de preek, die hij den volgende dag hoopte te houden over den tekst: „De Engel des Heeren legt zich rondom degenen die Hem vreezen, en

OUDE HISTORISCHE VOLKSFEESTEN.

Friesche zangers uit de 18de eeuw, gedekt met laag hooge hoed en gewapend met de groene „besteedster.”

redt hen uit.” Daar werd aan de deur geklopt. Hij werd niet graag gestoord, maar het was zijn lieveling, die bescheiden vroeg: „Papa, mag ik binnen komen?”

„Voor een oogenblik, ja, maar dan moet ge verder buiten spelen.” Hij strekte zijn armen naar het kind uit.

Juist had de kleine den drempel van de kamer overschreden, toen een vreeselijk gekraak werd gehoord en een wolk van stof achter haar de kamer binnendrong.

Ontsteld sprong de predikant op, en

het bevende kind optillende, zocht hij naar de oorzaak van dit schrikwekkend voorval. Weldra werd het hem duidelijk. De keuken had vlak voor zijn kamer een schoorsteen, daar men hier nog op den haard kookte, en dit geheele gevaarte, met hammen, spek, worsten, die er in hingen, was ingestort en had ook de trap, waarop het kind gezeten had, met zijn gruis en steenen bedekt. Eén seconde later en het kind ware vermorzeld. Hoe dankte de vader uit het diepst zijns harten, dat God zijn dierbaar kind had gespaard en met welk een bezieling sprak hij den volgende dag over de bescherming, waarin God door Zijn heilige engelen, Zijn kinderen, groote zoowel als kleine, liet deelen.

Nu echter verzocht hij aan kerkvoogden een onderzoek van zijn woning. Een deskundige werd daartoe gezonden, die verklaarde, dat al het houtwerk geheel verrot was. De bouw van een nieuw huis werd verordend. Zoo ontstond de fraaie, nieuwe pastorie te N.

GOD EN NATUUR.

Wij spreken van natuurwetten, en wij zeggen, dat zij onveranderlijk zijn. Zeer zeker. Maar God staat boven de natuur, en Hij werkt door haar. De natuur is geen machine — neen, er klopt een liefdevol Vaderhart in al dat schijnbaar mechanisme. „Alle dingen zullen medewerken ten goede degenen, die God lief hebben.” Gij zijt het middelpunt van 't heelal, dat kan tot den mensch gezegd worden. Als gij maar uw vertrouwen op God stelt en gij Hem gehoorzaamt, dan zullen de ontzaglijkste natuurkrachten u toch niet schaden, omdat uw ware wezen boven hen uitgaat.

OUDE HISTORISCHE VOLKSFEESTEN.

Een Marker Bruiloftsmaal, waar alleen de tuinstoel wat „nieuw” aandoet.